

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΑ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Ο αθλητικός πρίγκηφ Γεώργιος. Η φίλια του με τον Τσάρεβιτς. Οι δύο πρίγκηπες περιδεύουν. Τι τους συνέβη στην Ίαπωνια. Ο φανατικός Ίάπων χτυπά το διάδοχο της Ρωσίας. Όπου έπεριεπιτή η ελληνική μαγκεύρα. Τά έπακέλωσθ. Ο ένθουσιασμός των Ρώσων αξιωματούχων. Ο Γεώργιος της Ελλάδος στη Ρωσία. Τά τραγικό τέλος του Ίάπωνος δολοφόνου. Ο «μειρίαός Τσάρες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ν και πέρασε δλόκληρη δεκαετία από την τραγική δολοφονία της Αυτοκρατορικής Οικογενείας της Ρωσίας, ή αυστηρήσει εξακολούθησαν στην Εύροπη γύρω από τη ζωή του Τσάρου Νικόλαου Β' και του φοβερού τέλους του... Τώρα τελευταία εβήγαμε πάλιν ένα νέο βιβλίο στο Παρίσι, που αποτελεί πλήρη βιογραφία του εκ ε λ ε ν τ α ί ο υ Τ σ ά ρ ο υ τ ο υ Ρ ω σ ο υ να από τη γέννησή του ως στη μορφαία στιγμή. Σ' ένα κεφάλαιο της βιογραφίας αυτής γίνεται εξιστόρησης ενός επεισοδίου που του συνέβη στην Ίαπωνια. Ένας φανατικός Ίάπων άπειροάθης να σκοτώσει το Νικόλαο, διάδοχο τότε του Ρωσικού Θρόνου, άλλ' έπράτασε και τον έσωσε, με τόλμη και ταχύτητα ενεργείας, ένας Έλληνας πρίγκηφ. Το ιστορικό επεισόδιο, που έκανε τότε μεγάλο κρότο σε όλον τον κόσμο, συνέβη ως εξής :

Ο Νικόλαος της Ρωσίας και ο πρίγκηφ Γεώργιος της Ελλάδος (γιος του άειμήστου Βασιλέως Γεωργίου Α') ήσαν στενοί φίλοι.

Φαίνεται ότι η γωμομία τους είχε άρχισι από τον καιρό που ο Γεώργιος έσοπούδαζε στη Ναυτική Σχολή της Κοπεγχάγης. Μετά την άποφοίτησή του, ο Γεώργιος κατετάχθη στο Πολεμικό Ναυτικό της Ελλάδος ως αξιωματικός. Νεώτατος ακόμα, εξεχώριζε με το αθλητικό του παρόστημα και τη φοβερή μιάτη του δύναμη. Άγαπούσε πολύ τον άθλητισμό, και ήταν προστάτης διαφόρων γυμναστικών συλλόγων. Ο ίδιος ήταν άριστος άθλητής, και πολλές φορές, άφινοντας κατά μέρος την ποικρατική του ιδιότητα, έλάβαινε μέρος σε άγώνες άθλητικούς, ή μάλλον σε έπιδείξεις που γίνονταν άνεπίσημα μέσα στον Έθνικό Γυμναστικό Σύλλογο, του οποίου ήταν έπιτιμος Πρόεδρος. Στις έπιδείξεις αυτές ο άθλητής Πρίγκηφ με το παιδικό χαμόγελο, ήταν άκαταγώνιστος -προσάπτον στη σημαφοβλία και στη δσοβολία. Ένα μόνο έλάττωμα είχε : την πειρακική διάθεση. Του άρεσε να πειραχί τους νικητές, και καμιά φορά λίγο άταλα.

Κατά το 1901 ο Τσάρεβιτς, Διάδοχος δηλαδή της Ρωσίας Νικόλαος, έκαμε μιá πρότασι στο φίλο του Γεώργιο της Ελλάδος : Νά έπιτελέσουν μαζί το γύρο της Γης. Ο Γεώργιος έδέχθη, και οι δύο ζοηροί νέοι, ταξειδιόντες από χώρα σε χώρα, έβησαν και στη Χώρα του Άνατέλλοντος Ήλιου και των χρισανθένων. Για το επεισόδιο της εναντίον του Τσάρεβιτς δολοφονικής άποπειρας εγραφοσαν τότε πολλά στον παγκόσμιο τύπο. Η άλήθεια όμως βρισκται στην έπιστολή που έστειλε ο Γεώργιος στον πατέρα του Βασιλέα των Έλλήνων, από την Ίαπωνια. Μεταγράφουμε την άκόλουθη περιγραφή, από το Άγγλικό κείμενο :

«Στις 9 Μαΐον έβήσαμε στο Κόμπε, και την ίδια μέρα άναχωρήσαμε σιδηροδρομικός για το Κιότο, άρχαία πρωτεύουσα της Ίαπωνίας, όπου έσοκένεμα για μείοντε τρεις ήμέρες. Στην πόλι αυτή έβήσαμε κατά το βράδυ. Το στο θιαβό έπήγαμε στο ξενοδοχείο με μικρά καροτσάκια, καθένα από τά όποια λούρητο από έναν Ίάπωνά... Μάς έκαναν λαμπερή δποδοχή. Όλα τά σπιτια ήσαν στολισμένα με σημαίες Ίαπωνικές, Έλληνικές και Ρωσικές. Οι δρόμοι από τους όποιους έπεράσαμε ήσαν γεμάτοι από λαό, και άστνομοικούς κλητήρες, για την τάξι.

»Αφού έδειχτήσαμε στο ξενοδοχείο, εβήγαμε και πήγαμε σ'

ένα άρχοντικό Ίαπωνικό σπίτι, για να ιδούμε τους άρχαίους ζοηρούς των Ίαπωνων, που τους έλόρευαν άντρες και γυναίκες, προς τιμή μας. Το θέαμα ήταν έκτακτος περιεργο και γορασικό.

Τήν άλλη μέρα, έπισκεφθήκαμε τους ναούς, τά εργοστάσια, και ό,τι άλλο άξιοπεριεργο δπήχε στο Κιότο... Μετά δύο ήμέρες, εβήγαμε από κεί και πήγαμε στην πόλι Όσου. Έδώ έδραμμάσαμε ένα άρχοντικό Ίαπωνικό τέμενος, (παγοδα) όπου εβήσκονται εικόνας γλιών και πλέον ετών... Από κεί έπήγαμε σε μιá λίμνη, την όποιαν διεσχίσαμε με άτιμάλατο και βήγαμε στην άντικρυνη όχθη, για τά θαυμάσουμε ένα παλαιότατο και γιγαντιαίο δέντρο, δλόκληρο βουνό, για το όποιο οι ντόιοι πιστεύουν ότι εινε γλιοαχρονητικό... Έπεινάμε εκεί ως είκοσι λεπτά της ώρας, και ξαναγυρίσαμε στην πόλι, όπου μάς παρήθεσε πρόγευμα ο Διοικητής, με περιεργα, αλλά νόστιμα Ίαπωνικά φαγητά.

Μετά το πρόγευμα, άφήσαμε το Διοικητικό μέγαρο, κατά τη 1 1/2 μ.μ. για τά ξαναγυρίσουμε στο Κιότο. Άλλ' ένώ έστηζαμε σ' ένα στενό δρόμο, σημαυστάλιτο και γεμάτο κόσμο, και έγω έγυρίζα δεξιά και άριστερά το κεφάλι χαιρετώντας τά πλήθη, έξαφνα άκουσα μιá δυνατή κροαγή που με εξέπληξε. Γύρισα

Η εναντίον του Τσάρεβιτς έπίθεσις (Σχέδιο της Έποχής)

το κεφάλι μου και είδα έναν άστνομοικό κλητήρα να χτυπά το Διάδοχο της Ρωσίας στο κεφάλι, μ' ένα μεγάλο σπαθί, που το κρατούσε με τά δύο του χέρια ! Ο Διάδοχος, άμείσως μόλις χενήθησε, έπήδησε έξω από το καροτσάκι, άλλ' ο δολοφόνος κλητήρ έτρεχε πίσω του, για τά τον ξαναχτυπήσει... Το αμα έτρεχε κρονηδών από το πρόσωπο του Διάδοχου... Άμείσως έπήδησα κι' έγω από το καροτσάκι μου κι' έτρεχα με το ματσούλι μου πίσω από τον κλητήρα, ο όποιος βρισκότασε σε άπόστασι δεκαπέντε βήματων ύποστάτου μου. Ο Διάδοχος εβρύπνοσε μέσα σ' ένα ερατησάκι, άλλ' εβήκαμε άμείσως πάλιν έξω, κι' αυτό έδωσε καιρό στον κλητήρα να τον πλησιάσει. Τη στιγμή όμως αυτή, δόξα τω Θεώ, είχα φθάσει τον κλητήρα και ήμουν πείσι πίσω του. Έτσι, όταν ο Ίάπων αυτός ύψωσε το σπαθί του για τά ξαναχτυπήσει το Διάδοχο κατέφερα κατά της κροφαλής του ένα χτύπημα με το ματσούτι μου, που βέβαια δεν το είχε νοιώσει άλλη φορά. Τόν εχτύπησα με όλη μου τη δύναμη. Σε μιá στιγμή, ο κλητήρ εγύρισε να μου έπιτεθή, αλλά συγχρόνως έπεσε κατ' γής λιπόθυμος.

Τότε έφτασαν και οι δύο Ίάπωνες, που έσοργαν τά καροτσάκια μας, και έπέπεσαν κατά του δολοφόνου. Ο ένας τον έπιασε από τά πόδια, ο άλλος πήρε το σπαθί που είχε ξεφούγει από τά χέρια του και τον έπλήγωσε στον τράχηλο. Έγνοείται ότι άλλ' αυτά έγιναν με τόση ταχύτητα, ώστε οι ερχόμενοι πίσω μας, ή άκόλουθια μας, δεν άντελήφθησαν τίποτε... Τότε έσηκωσα το Διάδοχο, που ήταν πέσιμενος κάτω, άναίσθητος, και τον μετέφερα λίγο παράμερα... Τη στιγμή εκείνη έφτασε και ο Ρώσος γιωρός κι' έδεσε πρόχειρα τις πληγές του. Όταν ο Διάδοχος συνήλθε, τον μετράφημε στο μέγαρο του Διοικητού, όπου ο γιωρός έδεσε τά τραυμάτα του με τακτικούς επιδέξιμους, άφού πρώτα τά άπλήμανα.

Έβθαύμασα το θάρρος του Διάδοχου, ο όποιος, άν και είχε έπάνω από το αυτί τον δυό μεγάλα τραυμάτα (έκ των όποιων το ένα μήκος θ' έκαυστόν και το άλλο πέντε, και βάθος ως το κόκαλο) έμ' έμιαση ώρα που έκράτασε ή έπίθεσις των τραυμάτων του, όχι μόνο στέκοτανε άτάραχος, αλλά και χαμογελούσας...

Έπειτα, έπήγαμε σιδηροδρομικός στο Κόμπε, όπου έμνηκαμε στο πλοιο μας. Εκεί είχαν συγκεντρωθεί όλοι οι άξιωματικοί του Ρωσικού Στάλου, περιμένοντες το Διάδοχο, να τον συγα-

ΣΕΡΒΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΜΑΝΑ ΜΕ ΤΑ ΕΝΝΗ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ

"Όταν ο στρατός έφτασε στο Κόσοβο, μαζί με τ' άλλα παλληκάρια βρέθηκαν εκεί κι' έννη γιοι του Γιούργη Μπογνάν και δέκατος ο ίδιος ο γέρος.

Η μάνα των έννη παιδιών παρακαλεί το Θεό να της δώσει μάτια γερακιού και φτερά κίονον για να πετάξει στο Κόσοβο και να ξαναβή τα έννη της παλληκάρια και μαζί μ' αυτούς δέκατο και το γέρο της. 'Ο Θεός ήκουσε τη δέση της και της έδωσε μάτια γερακιού και κατάλευκα φτερά κίονον. Κι' ή φτωχή μητέρα πέταξε στο Κόσοβο γοργά, όπου βρήκε σκοτωμένα τα έννη της παλληκάρια και δέκατο ανάμεσα τους το γέρο Γιούργη Μπογνάν.

Κοντά στους σκοτωμένους βρισκότανσαν έννη πολεμικά κοντάρια, άπάνο τους έννη γεράκια και πλάι τους έννη περιφανα άλογα και σιμά στ' άλογα έννη μαυιομένα λιοντάρια. Τότε τ' άλογα χλιμύτησαν, τ' λιοντάρια βουγήθησαν, τ' γεράκια σοούσαν κι' ή πονημένη μάνα έσφιξε την καρδιά της για να μη φανούν στα μάτια της φαρμακερά δάκρυα. "Έπειτα πήγε μαζί της τα έννη περιφανα άλογα, τα έννη μαυιομένα λιοντάρια και τα έννη γεράκια και πήγε να γυρίση στον άσπρο πύργο της.

Η φύρες της την είδαν από μακριά και έτρεξαν να την σιναπαντήσουν. Και όταν έμαθαν το θλιβερό μακάριο, ή έννη χήρες άρχισαν τα κλάμματα και τα μοιρολόγια, άπληγόρρητες.

Κι' όταν έμεινέσε ή μέρα και βγήκε ο ήλιος, έφτασαν δυο κοράκια με ματωμένα φτερά, δυο κατάνευρα κοράκια μ' άσπρον άφρο στο στόμα.

Κρατούσαν το χέρι ενός παλληκαριού κι' άπάνο στο χέρι άστραφε το δαχτυλίδι του γάμου.

Τα κοράκια πήγαν και τ' άρσαν στα γόνατα της μάνας κι' έπειτα πετάξαν και φύγαν.

Τότε ή χαροκαμένη μάνα φώναξε τη μικρότερη νύφη της, τη γυναίκα του Δαμιανού και δείχοντάς της το χέρι του σκοτωμένου της είπε:

—Κόρη μου και γυναίκα του Δαμιανού, γνωρίζεις τίποσ ενε αυτό το χέρι;

—Μητέρα και μάνα του Δαμιανού, αυτό το χέρι ενε του άντρός μου που θρηνώ, ενε του Δαμιανού... Το γνωρίζω άτ' το χρυσό δαχτυλίδι του γάμου...

Η μάνα το ξαναπήρε, το κούταξε τριμερά, το χάιδεψε γλυκά κι' άρχισε να μοιρολογά:

—Χρυσό μου χέρι, πέσ μου, που τάχα έμεγάλωσες, και που παρατετάχτηρες; Μεγάλωσες στα γόνατά μου και παρατετάχτηρες στο Κόσοβο, στο Κόσοβο. Και με τα λόγια αυτά ή ψηχή της χαροκαμένης μάνας πέταξε στα ουράνια...

ροών για τή σωτηρία του. Την ώρα εκείνη, ενώ ελα κατέβη στην καμλίνα μου ν' αλλάξω. 'Ο κυβερνήτης του πλοίου μας κατέβη και με παρεκάλεσε, εκ μέρους των αξιωματικών, ν' ανέβω στο κατάστραμα. Μόλις ανέβηκα, οι αξιωματικοί με σηκώσαν στα χέρια και με έγυριζαν μετά το πλοίο, έβαλλο από ένθουσιασμό, ζητωκραυγάζοντες εντά του πληρώματος!..

Και τώρα λίγες γραμμές για το δολοφόνο: Τ' όνομά του ήταν Τσοόβα Σάνζο και το επάγγελμά του κλητήρ. 'Εν τούτοις κατήγετο από ένγενή οικογένεια, και είχε τίτλο που του επέτρεπε να φέρη δυο ξίφη. 'Ο άστυνομικός αυτός υπάλληλος άνηκε στην άρση των Σ α μ ο ν ο ά ι, φανατικών ένθικιστών, οι όποιοι θεωρούν κάθε ξένο, έχθρο της 'Ιαπωνικής φυλής. Ενε φοβερά άποστασιζοί, έτοιμοι να κυτήσουν άδιαφοροίτες για το θάνατο, πρός τον όποιον τρέφουν άπόλυτη περιφρόνηση...

Τό επεισόδιο της δολοφονικής άποστασίας έκανε βαθύτατη έντύπωση σέ όλο τον κόσμο, προπάντων στη Ρωσία και στην 'Ελλάδα. 'Ο Τάσος 'Αλέξανδρος έδμοσιονε άμέσως ο δ κ α ζ ι ο (Διάταγμα) με το όποιον δονάμισε τον Παύλωνα Γεώργιο σ ο τ η ρ α τ ο υ θ Δ ι α ι δ ο γ ο υ κ και τον έροβόδησε στο αξίωμα του έπιτιμων ναυάρχου του Ρωσικού Στόλου. Και όταν έφτασε στη Ρωσία ο άθλητικός 'Ελλην πρίγκιπ, που έκανε ένθουσιώδη ύποδοχή, κυριολεκτικώς τον άπεθέσαν. 'Η γιορτές στη Πετρούπολι, στη Μόσχα και σε άλλες πόλεις της Ρωσίας έροτάνσαν άριστες ήμέρες... Και όταν ο Γεώργιος ξαναγύρισε στην 'Ελλάδα, οι 'Αθηναίοι τον άπεθέσαν επίσης. Τό κατορθώμα του τον έκανε δημοφιλέστατο.

'Ο Διδώδω της Ρωσίας γυμνήτηρε τότε από τα τραύματα, άλλ' ή Μοίρα του έφίλαγε άλλα, τραγικότερα αυτά, θανάσιμα. 'Εζησεν τότε, για να πεθάνη από τις σφαίρες των έργατών της 'Ερωθράς 'Επαναστάσεως των Μπολσεβίκων, μαζί με όλη την Αυτοκρατορική Οικογένεια της Ρωσίας, ως τελευταίος Τάσος των Ρώσων. "Όσο για τον Τσοόβα Σάνζο, το φανατικό 'Ιάπωνα, αυτός δέν έπεριμενε να του πάρη το κεφάλι ο πέλεκυς της Δικαιοσύνης. Κατόρθωσε να προμπευθή ένα κομμάτι μαχαίρι μ' έκανε χ α ρ α κ ι ρ ι, δηλ. άνοιξε την κοιλιά του, πεθαίνοντας έτσι σύμφωνα με τα πατροπαρόδοτα έθιμα των ένγενών Σαμουράι. Και οι θοιδεάτες του τον άνεκρούσαν ένθικόν ήρωα...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά έκδρομη στο Ξαντόρο της Κουφοβυλίας. 'Ο... υίός της Μάνας!... 'Ο κ. Προκοπίου και ή γιγέρη. 'Ο 'Αχ. Παράσχος Πρέξενος στη Ρωσία. "Ένα τραγικό κλαμπιστορι. 'Ο χωριάτης κι' ο τεκεφλύφες των Καλαμών, κ.τ.λ.

Τώρα που έγιναν ή έορτές της Έκατονταετηρίδος στη Τριπόλι, πήγαν πολλοί επίσημοι έορτασται να δούν και το περίφημο Ξαντόριο της «Μάνας» (κ. Παπαδοπούλου), που ενε στη Κουφοβυλία.

Μερικοί από αυτούς περιεργάζοντο το έκτεθειμένο έκει βιβλίο, στο άποιο οι έπισκέπται σημειώνουν τις έντυπώσεις των ή βάζουν άπλώδες την ύπογραφη τους.

'Ο κ. 'Ιωάν. Δαυδέογης, μόλις είδε το βιβλίο αυτό, το πήρε κι' έγραψε:

«Στη Μάνα
δ υίός της.
ΙΩΑΝ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ (έτών 70)».

Κατά συνέπεια, ή «Μάνας» (κ. Παπαδοπούλου) θά ενε... έκατον έξοσι έτών!...

***

'Ο γνωστός ζωγράφος κ. Προκοπίου, διηγείτο κάποτε τα κατορθώματά του, όταν ήτανε στην 'Αθρνασία.

—Λοιπόν, που λέτε, δέκα χιλιόμετρα έξω από την 'Αθήν—'Αμπέλινα, έσκότωσα και τίγρεις! —'Αστα αυτά, του ελε κάποτε από την παρέα. Στην 'Αθήν—'Αμπέλινα, δέν τάχαχον τίγρεις.

Και ό κ. Προκοπίου άτάραχος:

—Τό ξερω πως δέν υπάχον! Τις σκότωσα έγώ! Δέν άφρασα ούτε μιά!...

***

'Ο μακαρίτης ο Τριπολίτης άγαπούσε και έκτιμούσε πάρα πολύ τον μακαρίτη 'Αχιλ. Παράσκο, τον γνωστό ρομαντικό ποιητή της περσιένης γενεάς και γι' αυτό τον είχε διορίσει Πρόξενος της 'Ελλάδος στο Ταϊγάν της Ρωσίας.

'Αλλά ο Παράσχος, για λόγους πατριωτικώς, δέν έδωκε τους Ρώσους, κι' ενώ ήταν Πρόξενος, έδημοσίονε ένα ποιήμα του, στο άποιο διγμόνον τους άποκαλούσε Σάβδασ, άλλα και τους ζωγράφιζε με τα μελανότερα χρώματα.

Αυτό έξώργισε τη βασίλισσα 'Ολγα, ή όποια του έκοψε άμέσως κάποια έπαχορήγησι, που του έδινε ως τότε το Παλάτι, κατοπίν δε επέτρεψε και την άπόλυσι του.

"Όταν έλαβε την άπόλυσι του ο Παράσχος, ελε, χωρίς να ταραχτή διόλου:

—'Απελάθη από Πρόξενος, γιατί έγραφα ένα ποιήμα. Δηλαδή, με το ποιήμα αυτό έβγα να ρ ό ξ εν ο ζ... κακού στον εαυτό μου!...

***

"Ένα άρρετι άρώα επεισόδιο συνέβη σε κάποιον τοκογλύφο των Καλαμών.

"Ένας χωρικός από κάποιο χωριό της Μεσσηνίας, του χρωστούσε χρημάτα και πήγε να του πληρώσει τούς τόκους. Καθώς ενε γνωστόν, ή τοκογλυφική πράξις γίνεται εκεί την Κυριακή, μετά... την άπόλυσι της έκκλησίας.

'Ο φτωχός χωρικός έφτασε νορίς στις Καλάμας και δέν είχε που να πάη. Πήγε λοιπόν στην έκκλησία όπου ήξερε ότι θάβρισκε και τον τοκογλύφο.

Κατά σύμπτωσην δε ο παπάς, την ήμέρα εκείνη έξεφώνησε ένα λόγο κατά των τοκογλύφων, τούς όποιους άπειλούσε με την Κόλασι και περιέγραφε τά φριχτά μαρτύρια που τούς περιμένουν στον 'Αδη. Σάν τελείωσε ή έκκλησία ο χωρικός βγήκε έξω χαρούμενος, γιατί έπαύσε ότι έπειτα άπ' όσα ελε ο παπάς, θά μαλάκωνε κάποις ή καρδιά του τοκογλύφου και θά του κατέβαζε τον ύπερβολικό τόκο που του είχε όρισει. "Αμα είδε όμως ότι ο τοκογλύφος δέν έννοούσε να του κατέβάτη ούτε μια πεντάρα, του ελε:

—'Ακουσες τί ελε ο παπάς στην έκκλησία για τούς τοκογλύφους;

— Πώς δέν τ' άκουσα—του απάντησε εκείνος.—Και ξερις τί σκέφτηκα; 'Αφού έτα κι' έτσι πρόκειται να ύποστώ τόσα βασανιστήρια, θα σού... αύξήσω τον τόκο! Γιά να μην ύποφέρω άδικα, του λάχιστον! Κατάλαβες;... Κόζακιο ο χωρικός.

***

"Έλεγον κάποτε στο Γαβριηλίδη, ότι χωρίς οικονομικό πρόγραμμα, γι' αυτόν και την έρμηρείδα του, εθα πέθανε στην φάλας.

Κι' ο Γαβριηλίδης απάντησε:

—Κι' άν πεθάνω άπάνο σε μεταξωτά παπλώματα, μήπως θά... άναστηθώ!...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

'Ο Γερμανός συγγραφέας του περιφημού βιβλίου «Ουδέν νεώτερον από το Μίτωπο», 'Ερρίκος Ρεμάρκε.

